

1r Premi. Modalitat de 20 anys en endavant

Roger Torres i Graell

L'agraïment, la recompensa del voluntari (*fet real)

S'acosta preocupat amb una carta a la mà. Em demana que la llegeixi, ho faig: és del Banc que li comunica que hi passi per actualitzar dades. No diu res de deutes, ni venciments, ni desnonaments, només que hi passi. Segueix amb cara d'amoïnada, pregunta desconfiat si no és d'Hisenda. No, no és d'Hisenda, és del banc. N'està segur? insisteix. Si, home, és del banc que no té res a veure amb Hisenda. M'explica temorenc que cada mes envia diners a la família que viu a l'Àfrica, diu, no serà per això? Pobre home, penso, deu de cobrar una misèria i encara estalvia per enviar diners a casa, com ha de viure aquí. Amb ganes de voler-lo tranquil·litzar encara més, li dic, si

vol, l'acompanyo al banc perquè no hi vagi sol i l'ajudaré a entendre el que li demanin. Se'n hi va tot insegur. Pobre home, penso, que malament que ho passa. Hisenda i bancs no són bons amics dels pobres. Més gent arriba a recepció de Caritas amb problemes, demanant ajudes, tots són atesos. A mig mati, torna el qui se'n havia anat al banc amb una carta que li cremava els dits. Ara, però, fa cara felicitat. Li pregunto abans no em digui res: com ha anat? Respon amb satisfacció, era com vostè deia, una formalitat per actualitzar la meua fitxa. Veu, ja li ho deia jo. Segueix parlant perquè té ganes de dir-me alguna cosa més: venia per donar-li les gràcies pel que a fet per mi,

vostè ha calmat la meua preocupació, gràcies, gràcies, va repetint.

La seva actitud em recorda aquell evangeli quan Jesús cura deu malalts, se'n van a complir amb els preceptes de guarició, però només en torna un per donar gràcies. He de dir, i que no s'interpreti malament, que aquell dia hi va haver dues persones agraciades, ell, el protagonista, i jo, el servidor, per venir a veure'm i donar-me l'agraïment, que no em calia, només complia amb el meu deure.

Els voluntaris també rebem satisfaccions, no en forma de reconeixements, ni materials, només en actituds, i aquestes són les que ens omplen.

ORGANITZAT LA
FEDERACIÓ CATALANA
DE VOLUNTARIAT
SOCIAL Els premis es van
lliurar a la sala d'actes de la
Biblioteca Pública de Lleida.

2n Premi. Modalitat de 20 anys en endavant

Cèlia Pifarré Ribó

Un regal de tornada

Quan fas un regal a algú, ho fas perquè vols, perquè aquella persona és especial per a tu, sense esperar-ne res a canvi. Els regals poden ser de molts tipus, però n'hi ha un que és especial i màgic: regalar el teu temps allí on creus que és més necessari. I aquest regal és tan màgic, que encara que l'hagis entregat al seu destinatari, no solament et segueix acompanyant sinó que creix i et fa créixer, dins del teu interior.

I com és possible aquest fantàstic succés?

Perquè entregar el teu temps a ajudar als qui ho necessiten, et permet conèixer noves persones que et regalen el seu saber i la seva experiència vital; també t'ensenya a lluitar per la justícia social i a reconèixer el valor de la comunitat, més enllà de la banalitat que acompanya al diner; i a més a més, estimula moltes competències com la creativitat, l'assertivitat, l'empatia, la perseverança, la resiliència i un llarg etcètera, tantes com persones.

Regalar el teu temps als altres, a la millora de la teua comunitat, t'atorga lliçons de vida, aprenentatges que t'enduràs a la motxilla que t'acompanya al llarg del camí i noves amistats amb les que compartir moments únics, a vegades difícils però sempre gratificants.

Jo he pogut gaudir el goig d'aquest regal essent voluntària de diferents projectes: aquell home sense sostre que va compartir amb mi el seu saber, fruit de recórrer molts racons de diverses ciutats; l'alegria d'aquells cadells que vaig acollir a casa meua i van poder ser adoptats i els coneixements adquirits dels articles relacionats amb la infància, fent traduccions dels mateixos.

Com veieu, el voluntariat social ha estat per a mi un regal d'anada i tornada: he regalat el meu temps i el meu saber, i he rebut, sense demanar-ho, un grapat d'emocions positives i aprenentatges que m'acompanyaran per sempre en el meu camí.

2n Premi. Modalitat de 16-20 anys

Youcef Benmazourz Benbelaiche i
Alfonso Valdez Thomen

És hora de despertar

Ens sentim afortunats, la oportunitat que els dos joves vam viure als campaments de refugiats saharauis, se'ns ha convertit en una experiència, a dia d'avui encara difícil d'empassar. Una experiència nova, en una realitat desconeguda, que ens ha marcat de per vida, i ens ha interioritzat sensacions comuns i algunes de diferents.

Hem passat per moments inesperats d'alegria i de tristesa, compartits amb les persones de la comunitat saharauí. Ens van obrir les portes a casa seva, ens van ensenyar la seva cultura, i ens van fer conèixer la seva organització i la seva situació.

Indiferents a la causa, després d'haver conegut en primera persona el conflicte ceg i oblidat per moltes persones, el nostre objectiu es conscienciar, mostrar i sensibilitzar a la societat en la que vivim, sobre el que passa al món i de quines coses en som, per una

part, culpables inconscientment de contribuir en les desigualtats que actualment viuen persones que fa 43 anys els van fer fora de casa seva.

Recomanem que conegueu una experiència a terreny en un context completament diferent al que vivim, per donar-nos compte del que realment es important i del que realment són problemes de pes o problemes reals. La vida pot ser molt meravellosa quan mirem al nostre melic, però quan aixequem el cap per mirar al cel, i altres realitats, veurem com el món no es perfecte, i com més conscients siguem, més possibilitats tindrem de crear i generar un canvi que no només ens farà millorar com a persones sino que pot fer millorar el món sencer...

Però això només són somnis de joves que només volen fer-vos veure que al món, hi passen desgràcies, desgràcies que no poden ser obviades.

RIÈNCIES DE VOLUNTARIAT SOCIAL

1r Premi. Modalitat de 16-20 anys

Josué López Pavón

La meva experiència de voluntari amb infants amb risc social

Tenia gairebé divuit anys quan vaig començar el primer voluntariat de la meua vida, com a pre-monitor d'Esplai. Encara que estava il·lusionat per aquesta nova aventura, he de reconèixer que a la vegada passava pel meu cap la por al fracàs, a no fer-ho bé, a no donar el suficient, a decebre.

Penso que les raons anomenades anteriorment, són les que impedeixen que moltes persones donin el pas, el salt endavant, la por a no saber fer, a no fer les coses bé, a fracassar. Però el voluntariat és tan gran, que donis el que donis, mentre sigui el que tu pots, i ho facis de cor, sempre serà suficient. Clar que s'ha de ser una persona responsable, com ho som a la nostra vida quotidiana, cada dia, però, la recompensa és infinita. A l'inici del meu voluntariat,

em plantejava quines coses podia donar, oferir, com a monitor, i és curiós, que al final d'aquesta etapa, el que es va quedar gravat en el meu pensament van ser totes les coses que el voluntariat m'havia donat. Perquè, encara que no siguem conscients, el voluntariat, no el fem només per ajudar, sinó també per tot el que rebem.

El voluntariat és únic, és capaç de transformar i canviar el teu dia a dia, de treure't un somriure, o de fer-te plorar. Moltes vegades, estava tenint una mala setmana, i no tenia ganes de anar a l'Esplai, preferia quedar-me a casa, però al final sempre hi anava.

Per què? Perquè era conscient, de que quan arribés a l'Esplai em trobaria amb nens i nenes que vindrien corrent a do-

nar-me una abraçada, a jugar, sabia que encara que estigués passant un mal moment, ells volent o sense voler, m'ajudarien. Clar que també hi havia dies dolents, dies en el qual les activitats no sortien bé,

que el comportament no havia estat el millor, però al final la balança, sempre pesava més per un cantó.

El voluntariat no només serveix per poder tornar o donar a la societat, sinó per fer-nos conscients de les situacions personals de tothom. Et fa més humà. No és el mateix escoltar a les notícies que ha augmentat el nombre de famílies que viuen al límit del llindar de la pobresa, que conèixer a nens i nenes, que només tenen un pare, o una mare, i t'expliquen que estan fent un esforç per poder anar a l'esplai i poder pagar.

Penso que, el voluntariat, sense ser aquesta la seva única finalitat, serveix per a no perdre el contacte amb les persones i la sensibilitat davant les injustícies i el patiment, ja que no només col·labores, sinó que acompanyes a les persones, coneixes les seves històries i problemes.

La meua conclusió és, que si cada membre de la nostra societat pogués fer l'experiència de ser voluntari, encara que només sigui una setmana, el creixement a nivell de valors morals i l'empatia generada seria suficient per a realitzar canvis i avançar com a societat.

#CONSTRUIMFUTUR

Posa't La **M**añana al mòbil!

Nous canals d'informació, has de ser-hi!

Segueix-nos a:

www.lamanyana.cat